

NORA'S ARK

ENDRE LUND
ERIKSEN

Nora's ark

Met illustraties van
Linde Faas

LEMNISCAAT 8 ROTTERDAM

NORLA
Norwegian
Literature Abroad

Deze uitgave is tot stand gekomen dankzij
de financiële ondersteuning van NORLA.

Nederlandse vertaling © Margaretha van Andel, 2026

Omslag en illustraties © Linde Faas, 2026

Boekverzorging: Leon ter Molen

Nederlandse rechten Lemniscaat b.v.,

Vijverlaan 48, 3062 HL Rotterdam, 2026

ISBN 978 90 477 1852 9

NUR 283

Tekst © Endre Lund Eriksen, 2025

Oorspronkelijke titel: *Noras Ark*

Oorspronkelijke uitgever: 2025 Fabeljord AS,

Søndre Tollbodgate 17, 9008 Tromsø, Norway

Druk- en bindwerk: Wilco, Amersfoort

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, geluidsband of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

*All rights are reserved, including those for text and data mining,
AI training and similar technologies.*

Dit boek is gedrukt op milieuvriendelijk, chloorvrij gebleekt en verouderingsbestendig papier.

Kijk voor meer informatie, activiteiten voor thuis
en in de klas en meer op www.lemniscaat.nl

Nora's ark

EEN KEVER GENAAMD BILLY

De nevel zweeft boven het water. Papa roeit met lange slagen en de boot glijdt vredig verder. Ik tuur naar de kust om te zien of er ergens iets beweegt, maar ik zie niets dan grijze mist.

Het is zo stil om me heen. De regendruppels maken kringetjes op het water, dat klotst als papa's spanen erdoorheen klieven.

Er zal toch zo wel iets opduiken? Een stukje bos. Of een bergkam. Een hoge heuvel, waar een geit of een rendier zich verschuilt voor het water.

Tenzij de zee al zo ver is gestegen dat ze de hele landtong heeft opgeslokt...

'Zie je iets?'

Hoewel papa zijn best doet om zacht te praten, echoot zijn zware stem over de fjord.

Ik schud mijn hoofd en blijf rondkijken naar dieren die we kunnen redden. En mee kunnen nemen naar de Ark.

De Ark is een oud vissersschip - een trawler die door papa en de andere volwassenen wordt volgepropt met dieren en eten en nog veel meer. Zo zijn we voorbereid als de vloed komt en kunnen we er als een speer vandoor.

Elke dag en elke nacht stijgt de zee. Het lagergelegen deel van het dorp is al helemaal overstroomd. Nog even en de rest staat ook onder water. Als de dam verderop in het dal doorbreekt, kan het helemaal snel gaan.

Pats-boem en weg is alles.

Mijn keel schroeft dicht en ik verstijf van top tot teen. Ik krijg bijna geen lucht, paniekerig hap ik naar adem.

‘Noortje-lief.’ Papa houdt de spanen stil boven het water. ‘Zit je weer aan de vloed te denken?’

Ik knik.

‘Rustig in- en uitademen, boefje van me. We hebben de Ark. Alles komt goed.’

‘Maar,’ breng ik er tussen mijn gehijg door uit, ‘wat als...’

‘Wat-alsen, daar doen we niet aan,’ zegt papa. ‘Denk je nu echt dat mama en ik iets laten gebeuren met hun stoere, sterke meid? Nou?’

Hij kijkt me aan en trekt zijn borstelige wenkbrauwen hoog op. Zijn grote, woeste baard beweegt als hij naar me glimlacht. ‘Als je het leuk vindt, kan ik een liedje voor je zingen. Dan heb je wat anders om je druk over te maken.’

Ik grinnik tegen wil en dank. ‘Nee, papa!’

Hij schraapt zijn keel en spert zijn mond wagenwijd open.

‘Nee!’ gil ik, maar papa barst al los: ‘Kalm, kalm, kallemmpjes aan, roeien we door de nacht!’

Mijn oren toeteren.

‘Papa, stop,’ roep ik lachend. ‘Je jaagt alle dieren weg.’

Maar papa blèrt door. ‘Schom, schom, schommelde-schom, schommelt ons bootje zacht!’

Ineens steekt er een wit kerktorentje uit de mist omhoog.

‘Kijk!’ Ik wijs en papa draait zich half om.

Over de fjord hangt een diepe stilte, alleen de druppende regen is te horen. De torenspits glijdt voorbij, het is alsof de kerk zelf beweegt in plaats van wij.

Papa laat zijn spanen weer in het water zakken en roeit er voorzichtig heen. De mist voelt dunner als we dichterbij komen. Vlak voor onze neus is een kerkhof dat bijna hele-

maal onder water staat. Alleen de hoogste zerken steken er nog bovenuit. De kerk ligt op een kleine terp, en de golfjes die onze boot maakt kabbelen over de onderste treden van een stenen trap.

Papa laveert de boot tussen de grafstenen door. Op een enkele kun je nog zien wie er ligt begraven, maar de namen op de meeste stenen zijn onder water verdwenen. Dan trekt hij de spanen op, zodat we niet meer verder varen. Hij grijpt naar een bemoste zerk met een stenen vogeltje erbovenop.

‘Hier ligt ze,’ zegt hij. De naam gaat al schuil onder het water, net zoals de geboorte- en sterfdatum. Toch weet ik meteen wie hij bedoelt.

‘Selma Louise,’ zeg ik. ‘Met wie je was getrouwd vóór mama.’

Papa knikt. ‘De moeder van je broers.’ Met een zachte blik blijft hij naar de steen kijken. Roerloos zit hij in de boot. Dan zucht hij en zijn schouders zakken een beetje af.

‘Malaria is een ziekte die bij ons in het noorden normaal gesproken nooit voorkwam,’ zegt hij. ‘Dus toen ze die hoge koorts kreeg, had ik geen idee wat er aan de hand was. Ik kan me wel voor mijn kop slaan. Het werd immers alsmaar warmer en er doken steeds meer insecten op die we hier vroeger niet hadden. Kakkerlakken, termieten, sprinkhanen. En malariamuggen.’

Papa’s gezicht vertrekt alsof hij een vieze smaak krijgt van dat woord.

‘Die verdomde, kleine krenge,’ zegt hij. ‘Zo’n ieniemienie muskietje, echt drie keer niks. En dat zoiets nietigs dan in staat is om...’

‘Je was vast verschrikkelijk, verschrikkelijk verdrietig.’

In de donkere krullenbaard verschijnt een halve glimlach, maar zijn ogen doen niet mee.

‘... om alles op zijn kop te zetten,’ maakt hij zijn zin af. ‘Gelukkig had ik Jonah en Pilger, die waren toen acht en elf. En op een dag kwam ik je moeder tegen. En daarna kwam jij, boefje van me.’

Ik vind het fijn als hij me zo noemt: boefje.

‘Vergeet het maar,’ zegt hij met een blik in het rond. ‘We vinden hier geen dieren. Behalve dit vogeltje dan.’ Met zijn middelvinger streelt hij het stenen vogelkopje.

‘Waarom neem je het niet mee?’ stel ik voor. ‘Als herinnering aan Selma Louise?’

Papa glimlacht en er kronkelen allemaal rimpeltjes rond zijn ogen. ‘Selma Louise mag haar vliegenvanger houden. Dat was haar lievelingsvogel.’

Hij duwt de boot af en we komen weer in beweging.

We zijn de zerk al bijna voorbij als ik iets kleins en groens zie kruipen achter op de stenen vogel. Ik graai naar de grafsteen en breng de boot weer tot stilstand.

‘Hé,’ grijnst papa. ‘Wil je Selma Louises vogeltje ook nog even gedag zeggen?’

Ik buig me voorover en zie twee antennetjes omhoogsteken. Het groene schepsel heft behoedzaam zijn kopje en staart naar me met zijn piepkleine ogen.

Billy.

Die naam past perfect bij een kever zoals hij. Billy!

Billy geeuwt een beetje en kijkt naar me op. Waarschijnlijk heeft hij nog nooit een mens gezien. Hij vraagt zich vast af wie ik ben.

‘Ik ben Nora,’ zeg ik.

Papa snuift. ‘Ai,’ zegt hij. ‘Wedden dat die net nog op een stronchoop zat?’

‘Maar Billy is toch ook een dier? We moeten hem meenemen naar de Ark.’

Papa’s wenkbrauwen liggen als bosjes staalwol boven zijn ogen.

‘Insecten en ongedierte laten we zitten.’

Hij zet de riemen met ruwe bewegingen vast in de dol-
len en de boot schommelt hevig. De regen tikt weer op mijn capuchon en spettert op de steen. Het volgende moment komt het met bakken uit de hemel. Billy is aan alle kanten ingesloten door de zee. De enige plek waar hij kan schuilen, is onder de stenen vogel. Maar de zee hoeft nog maar een stukje verder te stijgen en dan kan hij echt geen kant meer op.

Papa kijkt over zijn schouder om te zien welke richting hij op moet en snel steek ik een vinger uit.

‘Spring!’ fluister ik.

Billy kijkt naar me. Hij beweegt zijn kopje.

Bemoedigend knik ik hem toe. ‘Kom maar!’

En dan springt hij – met wapperende vleugeltjes. Hij landt op mijn vinger en net voor papa zich weer omdraait naar mij, verstop ik hem in mijn haar onder de capuchon.

‘Vaarwel Selma Louise,’ zegt papa en hij haalt de spanen met kracht door het water, zodat we snelheid krijgen.

En dan begint het nog harder te plenzen.

Maar Billy is veilig.

HET PROJECT

Buiten hoost het nog steeds.

Het is avond en ik eet mama's versgebakken brood. Billy zit in het kuiltje tussen mijn nek en mijn schouder, verscholen onder een haarlok. Hij knabbelt op een kruimel die ik hem heb gegeven.

Voor me op tafel ligt *Het Groot Noors Insectenboek*.

Mama had dat samen met honderden andere boeken gered uit de bieb vlak voor de zee het gebouw binnenstroomde en alles wat er stond veranderde in papiersoep. Ik heb alle keversoorten bekeken, maar ik heb er niet een kunnen vinden die er net zo uitziet als Billy. De bladsprietkever komt er nog het dichtstbij. Maar Billy's sprieten zijn langer en hebben een andere vorm.

'Kom je eigenlijk wel voor in Noorwegen?' fluister ik tegen hem.

'Zeij je iets?' vraagt mama vanachter haar bureau. Ze zit de boeken te sorteren en verdeelt ze in stapels.

Eerst zei papa dat ze niet meer dan honderd boeken mee mocht nemen op de Ark. Maar toen werd mama woest. Ze schreeuwde naar hem en greep hem vast en het leek wel alsof de vlammen uit haar rode haar sloegen. 'Ik zet geen voet, nog geen kleine teen, in die badkuip van jou zonder minstens vijfhonderd boeken. Duizend dagen vol dodelijke verveling, daar moet ik ons voor behoeden! Die boeken zullen ons redden!'

Papa begon gelijk terug te brullen. 'Zeg je nu dat je eigen vent een saaie piet is? In dat geval kun je beter hier blijven, want voor hetzelfde geld worden het geen duizend, maar tweeduizend dagen!'

Mama's stem werd wat zachter en even woelde ze door zijn haar. 'Mijn grote, domme, ongelikte beer. Ik heb je beloofd dat ik bij je zal blijven in goede en in slechte tijden...' Abrupt had ze hem weer losgelaten. 'Maar één ding garandeer ik je. Zonder mijn boeken worden al die dagen één doffe ellende!'

Toen had papa toegegeven.

De afgelopen week had hij zelfs extra planken getimmerd langs de wanden van de Ark, zowel in de salon als in de slaaphutten.

‘Waar zoek je naar?’ vraagt mama achter haar stapels boeken.

Ik schuif nog een dikkere haarlok voor Billy. Gelukkig zit mama met haar rug naar me toe, het enige wat ik van haar zie is die enorme bos rood haar.

‘Niks bijzonders,’ zeg ik.

Mama heeft natuurlijk wel waanzinnig veel boeken gelezen. Vast ook een hoop over insecten.

‘O ja,’ zeg ik. ‘Eén dingetje misschien.’

Mama draait zich om. ‘Wat dan, lieverd?’

‘Je weet dat papa en ik op het kerkhof zijn geweest...’

Mama knikt en ik vervolg: ‘Daar heb ik een kevertje gezien dat op de grafsteen van Selma Louise zat. Ik kan hem niet vinden in het Insectenboek. Kan het dan misschien een soort zijn die hier eigenlijk niet hoort, maar die met de warmte is meegekomen?’

‘Dat is mogelijk,’ zegt mama. ‘Mag ik eens kijken?’

Ze loopt naar de tafel en ik wijs naar de foto van de bladsprietkever. ‘Maar de sprietten kloppen niet,’ zeg ik. ‘De kever die ik zag had andere.’

‘Tja,’ zegt ze, terwijl ze het boek doorbladert. ‘Ik heb hem zelf niet gezien, dus dan is het lastig zoeken. Je had hem mee moeten nemen...’

Billy krabt zachtjes in mijn nek. Het kriebelt. Ik zet alles op alles om mijn mond in de plooi te houden.

‘Ja, had ik dat moeten doen?’ zeg ik snel om een lachbui in de kiem te smoren.

Mama glimlacht samenzweerderig.

‘Je hebt het juiste gedaan,’ zegt ze. Voorzichtig trekt ze mijn haarlok weg en buigt zich voorover naar Billy. ‘Hallo daar! Ik zie je wel, hoor.’

Billy zoemt, wappert met zijn vleugeltjes en vliegt naar mijn schouder. Paniekerig kijkt hij naar me omhoog. Ik

glimlach geruststellend om hem duidelijk te maken dat dit wel goed komt.

‘Dus wat ben jij er voor eentje?’ vraagt mama en ze wuift met haar wijsvinger naar Billy. Hij tilt een voorpootje op en wuift voorzichtig terug.

‘Dat is Billy,’ zeg ik. ‘Ik mocht hem niet redden van papa.’

Mama snuift. ‘Die oelewapper! Hij redt varkens en anders, hoe kun je dan zo panisch bang zijn voor zo’n klein beestje?’

‘Als we de insecten niet redden van de vloed gaan ze net zo goed dood,’ zeg ik. ‘Heb je al uitgevonden bij welke soort hij hoort?’

Mama bladert verder, haar blik gaat heen en weer tussen de foto’s en Billy.

‘Misschien is hij wel de laatste van zijn soort,’ zegt ze. ‘Er zijn nogal wat kevers uitgestorven door de opwarming.’

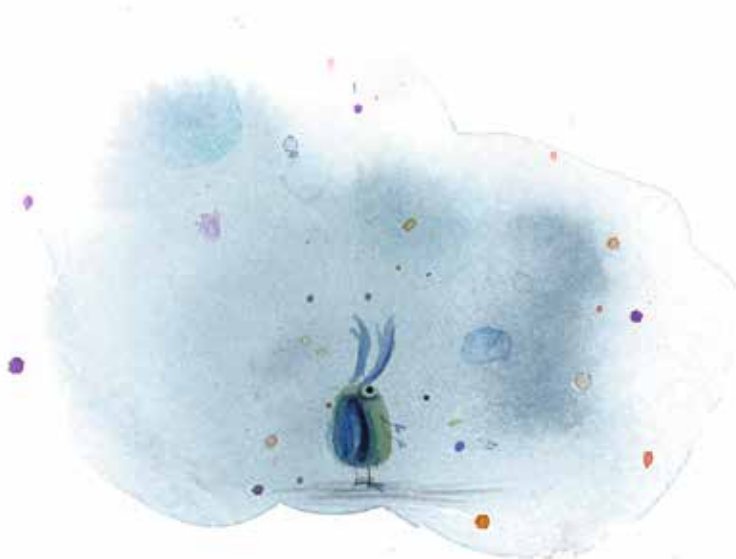
Prachtige kleine Billy. Als enige overgebleven in de hele wereld. Het zou best kunnen. Hoe eenzaam en alleen moet hij zich voelen. Niemand om mee te spelen. Niemand om ’s avonds mee te eten. Niemand om tegenaan te kruipen als het ’s nachts koud is.

Hij kijkt omhoog naar mij. Hij ziet er een beetje verwilderd uit, maar zijn groene dekvleugeltjes glanzen als smaragd en lijken op schilden. Hoe ontzettend klein hij ook is, hij is sterk.

Ik schuif hem voorzichtig op mijn vinger en breng hem dicht bij mijn ogen.

‘Ik zal op je passen,’ beloof ik. ‘En een vriendinnetje voor je zoeken, zodat je niet meer zo eenzaam zult zijn.’

Hij strekt zijn sprieten en zijn ogen lichten op alsof hij begrijpt wat ik zeg.

Buiten in de tuin buldert papa’s stem. Hij schreeuwt iets tegen de anderen, wat precies hoor ik niet.

‘Hou hem maar een beetje uit de buurt van papa,’ zegt mama. ‘Die halvegare denkt dat alle insecten ongedierte zijn.’

Door het raam heen zie ik papa gebaren naar Jonah en Pilger en hun vrouwen – Tordis en Fatima. Zo te zien gaan ze allemaal naar hun eigen huis.

Snel veeg ik Billy in mijn haar. ‘Verstop je!’ zeg ik. Hij verbergt zich tussen een paar strengen. Ik sla het Insectenboek dicht en loop door de kamer. Papa klopt het trappetje van de veranda op en ineens bedenk ik iets. Ik blijf bij de deuropening van mijn slaapkamer staan en fluister: ‘Mama! Kun jij niet met papa praten? Je kreeg hem toch ook zover dat je al je boeken mee mocht nemen?’

Mama bijt op haar lip. ‘Als het over insecten gaat, krijgt je vader het op zijn heupen. Hij heeft een soort fobie. Vanwege Selma Louise, snap je?’

Papa’s laarzen bonken buiten tegen de muur. Dat doet hij altijd, zo klopt hij het vuil eraf.

‘Ik kan Billy in mijn bed verbergen,’ zeg ik.

Gelukkig zit er een gordijntje voor mijn slaapkooi in de Ark, zodat ik daar straks ook mijn eigen nestje heb.

Er kriebelt een lachje bij mama’s mondhoeken. ‘Soms,’ zegt ze, ‘kun je beter om vergiffenis vragen dan om toestemming.’

Ik begrijp niet helemaal wat ze bedoelt, maar dan kraakt de deur open en beent er een kleddernatte papa naar binnen. Hij grijnst breed. Ik glijp snel naar mijn slaapkamer en leg het Insectenboek op het nachtkastje.

‘Goeie genade,’ broemt papa vanuit de kamer. ‘Kruipt mijn kleine boef er nu al in? Wacht ze niet eens op mijn verhaaltje voor het slapengaan?’

Ik vis Billy uit mijn haar en zet hem op het kussen. 'Blijf hier,' fluister ik. Billy knikt en verdwijnt onder het dekbed.

'Nora?' roept papa. 'Je bent toch nog niet in slaap gevallen, hè?'

Ik kijkt naar het Insectenboek. Rondom de titel staan een heleboel afbeeldingen van alle mogelijke insecten. Vliegen en vlinders. Wespen en bijen. Kevers en mieren.

En ineens dringt het tot me door. Er zijn meer insecten dan Billy die hulp nodig hebben. Wat papa ook zegt, ik moet er zo veel mogelijk zien te redden voor de vloed over ons heen spoelt.

'Ik kom eraan,' roep ik en ik haast me naar de kamer. Misschien is papa een mafkees als het om insecten gaat, maar verhalen vertellen kan hij!